

Spögsnivar.

En gång stannade Ola och hans
mor gåtne ---. När de gått en stund
se, spöe moten: "men vad är det,
som sitter där på hällan? Ola
kunde emellertid ej upptäcka
vägen trots att de gick avsevärt
förlor. En liten flut trästäm
utlös de avsevärt vilse och gick
fram och tillbaka i de väpnade
änskont moten, gått vägen ofta-
liga gånger. Äflligen kommo
de fram till vägen gårdan i fiska-
klets, där de flög efter vägen.
Den tillfrågade kände ganska
igen kinnan och sade: "Håll

plussoren I sin, I viden ju vägen lia
 bra som ja, I som har yäst från su
 "Kitt" eller bla talade om, att mor
 den blev i den yalen i "loos" och
 näste inte igen att yrand. Ännu
 flera timmar gjogs de fram och
 åter, innan mörkern blev rödig
 i kinnorna och från vägen
 blev. — De var storsvannar,
 som varit på kullen och för-
 vittat dem. —

Mörk, den 15.

II

En annan gång sågs en mycket
 snabbt kommande gäst i formen
 "ett le, lågande på en liten botten"

lara och förtäta vägen ned till Källan
 där den sköjda lura kunnas tyg.
 Namnet kunde inte ha en önskan ifrån
 henne och det hela tiden som för-
 tärat av hennes skönhet. När bli-
 denna vord i ordning, blev kvinnan
 med en annan ärofrälj i an-
 siket och inom vägen försvann
 den som försvann.

Mörarp, den 25.

III.

En gammal man berättade,
 att hans mor brukade att hon
 hört om samtliga mennas skogsmanna
 och skogsman. "Först höre mor

en skridja i skanen a' sa' bonja
brann of wanner skattje ruffa
linnan.

Hon sa: "Min firre uirra brinner
i skanen."

Hon sa: "Min bränner ost."

Hon ~ "Hytjet bränner bast."

Hon ~ "Hasselen"

Mösaup, Ros.

IV.

Det är en luss, som lög i skogsbruket,
lunnare skogsbruk i torra timmer
an lussit. Hare man välle en stot luss stin
kunnse det aj lussit luss.

U. Asbo luss.

V.

På en annan ställe kan också lära
och vässa i huset på värderna. Där kom
de ut, att mannen en gång var om-
ken och "ble kenne yalep å for ut å för
å leade" för att köpa bort det man
man blev så födande spiser. Nu fick
ligger till länge en hel manas.
u. Andersson.

VI.

En ung karl trodde för sig själv. En
gång kom Skops svärmor in till honom
och förvillade honom och så blev de
gifta. Efter en tid förjorde de nästa och
trio fick sara mannen: "Det är, var om"

kommen från den pekade man klinge-
 ketch på övern? I församling för-
 samling kunnat den som aldrig mer
 tillbaka. Jp. Maran. u. Pöts w.
VII.

Storsmannan uppenbar sig i Bel-
 lingsa stogar. "Man Bellinge
 höjare höjare på min i med, gick
 den de lian den kom. Rån den
 de va så släppte den sin käpp.
 Uels sa: "An, du f-u, du ska inte
 ha käpp i spasserna min" I rån
 rippet ble han så förvillad i
 gick hela vägen i skogen. Sin
 ble han därefter i en hel
 vecka. Di den 3-4, som varade

hættu'nomi sáingju, hann hea sá þraf.
Þi á minn ud á stöps minn u' a.

Styctes hót.

VIII.

En gáing skule lletu yu á sáingju en
deyð þi sá minne hann' u' a. Hann ble
hútt á honeru ble sá stánn á yus be.
Sunnan naf sá sig den ena minne-
þriau tom de þfure u' a hann. Uru
leyna' allsi en annan minnis ka.
þen u' a tave stíca. Haste hann
þrood u' a, huse hann blitit þvilled.

Supictor hót.

IX.

En annan yung den lilei i Hög.

och kände gision." Då tyckte han
sig vara en giss skript långt inne
i skogen och "han släppte säcken
å grottan men han gick rätt vilse
å kom inte hem förrän kl. 3 på
morgnen.

Lugneten ut.

X.

Hanna och Anna ginge i Lön-
skulle skan å plöcka göden. På
den vi va, gick Hanna å en på ned
dare sat i ett järnskepp liksom
en liden plötte må en hö vardag
Om hoet? "Se du den dare liden
i hallet?" "Uu, ja ten nej, ta
Anna, å sin blifje va rätt vilse.

Gäst mig Anna & jag, hadt dier e
 härr out släkte & Hanna, vi kessa
 oute här vi ha kunnat. Sin
 vänsk Hanna sin vänsk om a
 nu Quas Maria jäp ska vi
 väl hitta kunn jag. Mörar, Revs.

XI.

En ann gång skole vi flosta
 kessen i jagar vänsk skole
 men kont vi juje kome vi Fe'eu
 järe 3 yanga. - "Härr sko vi
 hitta kunn. ja vi vete god."
 "Vi gat hänt i seimser po sa
 sko vi väl kunnat kedd kunn-
 met". När vi kome in i skolen,

sier Anna "men vad sant jag äro Hanna,
 hvar jag jo Kontenon". "Det
 Hanne Jesus hvar Kontenon väll
 ijer Hanne" sa Hanna, "han va
 ständigt han voss, han hvar e
 ijer järe." - Först efter flera
 tursvar svarning varre de hem-
 mes. Brosarp, Åbo.

XII.

Uår ja sto ve Träes Gussins
 hästale, så ja see fruchtmaner,
 aare na kuffa vajer en allom.
 ja han äveri mifer till see see
 fodant prant fruchtmaner.
 Hvar hade en liden Bouke

Casu pro tydalen a Skole äpp
 Fe en tjiffa af trättan. Med
 trättan va de ha, pitej lome raa
 skälpa i ansittet fott a sa fäns-
 soant lumen.

Wöars, Neo.

XIII.

Mellom Agard a Bektelstorp lä
 Bullrosen. Där sa Anna Högna
 aot sin an skäl ananfärf a
 trättan a sin kate lome trättan
 äpp slarman a lörres. Sin blö
 Fe ovär. Bullersten om i trättan
 den.

Wöars, Neo.

XIV.

Uu' jafar skala yu a fluta
 krejatnen, titta han app a tu
 en nastei boinja flu brave. Han
 talsa a frugte, han huan have
 muuna, yon huan tunte uon
 oute. Te' sist blo jafar yalen a
 sa: tuara owa fis, aqman hsa
 ja flu uod an oi. Uen han
 blo sa fann vialat a fitej yu aurr
 auna te plere jitej app, fast han
 plere gangu have gate furreli
 sin eger uen.

Brosep, Reus.

XV.

UNIVERSITETET
FOLKMINNESARKIV

Yngre bla Hennings gick i träd-
 lagan och plöjde ut vägar. Hon står
 just och tittar på en leucka, som
 kan ju ut vägar och tänkte, om
 jag bara hade en krata och en
 luff för mig med. I det samma
 ser hon en barn armad kvinna
 i sin gata stå bredvid. Yngre
 Hennings just prata med henne
 men tittade och förmenade sig
 på henne och den var hon
 för henne.

Måns, Ås

XVI.

När man står och njuter av
Lunds färd utom, som där en och tju-
de hundra i anslutning mellan
som. När man rekte sig, talar
han och slog ut all luft och
i det samma stund från skogen
kågor, som sprack och blaffa-
de i händelsen

Färd.

XVII.

När jag gick förbi Lundsbacken,
som där en "färd" och så den
den kågor, som blaffade i händelsen och
sprack, så jag blev tvärt

Färd.